

ΕΦΗΜΕΡΙΣ — ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Δεύτερός μας χρόνος είναι,
κι' έδρα πάλιν αι' Αθήναι

ΧΩρα δεκακόσα ογδοήντα πέντε,
τò Κουβέρνο πάει πρώμα με πονέντε.

Ο Ρωμής της εβδομάδα — μόνο μιὰ φορά θά βγαίνω,
κι' όταν έχω εξουσία — κι' όποτε μου καταβαίνει.
Συνδρομητάς δέν δέχομαι — γιατί δέν τοός άνέχομαι,
Κι' όσα φύλλα κι' άν κρατῆς — δέν περνῆς συνδρομητής.

Δέν θά έχουμε ταφτέρια — όπως πριν και νταραβέρια
Γράμματα και πληρωμαί — αποστέλλονται σ' ε μ ε.
Μές' ότων φόρων την άντάρα — κι' ο Ρωμής μας μιὰ δεκάρα
Κι' ός την δίνη όποιος θέλει — ειδ' άλλώς δέν μῆς μέλει.

Νοεμβρίου δεκαέξη,
κι' όλα χάπια του' Αλέξη.

Έννενη·τχ πέντε νόμμερο κρατώ,
και άμέσως τώρα πόλεμο ζητώ.

Και πάλι' στον Μιλάνο
δλίγους στίχους κάνω.

Κρίμα οι τόσο στίχοι μου, Όβρένοβιτς Μιλάνο,
κρίμα τα όσα σουφάλα τρελλῆς εκ της χαράς...
άλλη φορά ποιήματα ύμνητικά δέν κάνω,
γιατί μ' εκείνα γίνονται ο πρώτος μασκαράς.
Δέν περιμένω να ιδώ τί διάβολο θά γίνω,
άλλά εύθύς φτερόνομαι κι' άνάσω σαν καμίνι.

Είναι καλόν να σε θαρρούν τρώντι παλληκάρι
κι' ο κόσμος για τη δόξα σου το στόμα του ν' ανοίγη,
άλλά μη βγάξης το σπαθί ποτέ απ' το φικάρι,
γιατί, αν ο αντίπαλος σε στρώση' στο κυνηγι,
άμέσως μασκαρεύεται ήμέρα μεσημέρι,
κι' ο Περικλής κι' ο Φασουλής σε πέρνουν εις το χέρι.

Έπίστευα τα όπλα σου βεβαίως να δοξάσης,
δέν ήλιπιζα, μα το σταυρό, τα νώτα σου να στρέψης,
δέν ήλιπιζα μες' στο Πιρότ και πάλι να κευρνάσης,
και με την υποχώρησιν κι' έμε να μασκαρέψης.
Δέν' πρόσμενα' στης νίκης σου το τόσο νταδατούρι
ν' άκούσω πως ο Βάττεμπεργ' σου έσπασε τη μούρη.

Θυμούμαι και τον γάϊδαρο εκείνον του Αισώπου...
ένόσφ του έσκέπαζε την βόχνη λεοντή,
κι' ο ίσκιος τον απέφευγε του καθενός ανθρώπου
και δι' αυτόν έγινετο μεγάλο πατιρντι.
Μα σαν εφάνη γάϊδαρος το πρόην λεοντάρι,
γυναίκες, άνδρες και παιδιά τον' χόρτασαν στηλιάρι.

Άλλ' όμως, κακορραζικε, αφού δέν είχες θάρρος
ν' άντισταθῆς' στον Βάττεμπεργ' και να τα δγάλης πέρα,
γιατί έπαρφούσκωνες λοιπόν σαν Γοσποδάρος,
κι' η όψις σου έτρόμαζε τον κόσμο κάθε' μέρα;
Γιατι δέν έπερίμενες με φιάκα και με τρόπο
να πάρης σαν τους Έλληνας και εδ κανένα τόπο;

Αυτά και άλλα βλέποντες με το βαθύ μας βλέμμα,
μουγκρίζομεν' στον τέπον μας ως άγριον θηρίον,
κι' έτσι δέν χύνομεν ποτέ το τίμιόν μας αίμα,
που είναι ως μετάληψις άχράντων μυστηρίων.
Αυτά ο Έλλην σκέπτεται, αυτά ο Έλλην κάνει,
και δι' αυτά το γόητρον του ήρωος δέν χάνει.

Δέν έδλεπες τουλάχιστον τα τέχνα των Έλλήνων;
σ' όλο τον κόσμο πάντοτε ως ήρωες περνούν,
άλλά δέν πάνε κουτουρού εν μέσω των κυνδύνων,
διότι έχουν φρόνησιν, διότι έχουν νοούν.
Βεβαίως είναι ήρωες και μες' στης δάφνης γέρνουν,
ποτέ των όμως σαν στραβοί κατήγοροι δέν πέρνουν.

Έτσι να κρίνης έπρεπε, αλλά έου έδγίηκες
κι' άδίκως έθυσίασες των Σέρβων σου το αίμα,
και τώρα με τον Βάττεμπεργ' μπαστούνια τα εύσημα,
και νικημένος βασιλιάς; έπέταξες το στέμμα.
Άλλά ζητείς κι' ανακωχήν εκ της σιηνῆς σου κόχης;
κρίμα' στα όσα σουφάλα και' στη γυναίκα πόχης.

